

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ръкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОВЕВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:

за година 50 лв.

предплатени на
два пѣти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по 1 левъ
на дума.

БЛАГОДАРНОСТЪ

Църковното Настоятелство при храма „Св. Арх. Михаил“ с. Аязларъ, Поповско, сърдечно благодари на щедритъ дарители Г-жа и Г-нъ Мария и Янко Н. Шарабови за подарената отъ тѣхъ икона „Св. Архангелъ Михаилъ“, на стойностъ 2000 лава.

Всеподателътъ да даде здраве и всичко добро на дарителитъ. Тѣ даватъ добъръ примѣръ за подражание, който църквата цени и който не ще остане безъ подражание.

с. Аязларъ 2 Ноември 1927 г.

Председателъ:

Поповско.

Свещ. Йор. Милевски.

Религиозно възпитание.

У насъ родителитѣ иматъ навикъ да плашатъ децата си съ свещеника. Съ това тѣ правятъ да гледатъ децата на свещеника като на страшилище, а не като на любяще същество. Въмѣсто почитъ и уважение къмъ него, децата изпитватъ омраза и злоба.

Отношенията на децата къмъ свещеника опредѣлятъ и бждещитѣ имъ отношения къмъ религията. Децата, както и по-проститѣ хора, винаги свързватъ отвлеченитѣ идеи съ нѣщо конкретно, опредѣлено, видимо, осѣзаемо. За тѣхъ религията се заключава въ личността на свещеника. Любовта къмъ свещеника е любовъ къмъ религията, омразата къмъ него е омраза и къмъ религията.

Страхътъ и омразата на децата къмъ свещеницитѣ се преливатъ у тѣхъ въ суевѣрия въ покѣсната възраст. Срещата съмъ юноши, които суевѣрно пресичатъ пѣтя на свещеницитѣ. Други суевѣрно очакватъ зло презъ деня, защото сутринта срещнали попъ. Жално е, че тия суевѣрия сж подражания на възрастнитѣ, които суевѣрничатъ съ свещеницитѣ предъ своитѣ деца.

И се чудимъ следъ това защо нашитѣ деца по нѣко-

га не сж набожни, защо сж непослушни, защо се държатъ зле въ обществото и пр.

Ние сме убили религията въ тѣхнитѣ сърдца, а искаме да бждатъ добри и послушни. Угасили сме единъ хубавъ свѣтилникъ, а искаме да бждатъ благоразумни. Притъпили сме тѣхната религиозна съвестъ и искаме да бждатъ добросъвестни. Даваме имъ лоши примѣри и искаме да бждатъ подобри отъ насъ.

Родителитѣ трѣбва да се опомнятъ. Тѣ не бива да внушаватъ лоши чувства и мисли у децата за свещеницитѣ. Тѣ трѣбва да убедятъ децата, че свещеникътъ е добъръ като тѣхъ и че той е най-добриятъ отъ всички други хора.

Трѣбва да се опомнятъ и всички други възрастни. Не бива да поддържатъ суевѣрия у децата въ свързка съ името и срещитѣ съ свещеници.

Трѣбва да се помни отъ всички, че страхътъ у децата отъ свещеницитѣ и суевѣрията у юношитѣ е сжщински атентатъ противъ детската и юношеската душа. То е атентатъ противъ морала на утрешнитѣ български граждани.

Т.

Проф. Д. Дюлгеровъ.

Значение на догмата.

VII

И тъй, въ християнството има три сжществени елемента: догматиченъ, етиченъ и мистиченъ. Тѣ сж недѣлими и взаимно предполагагатъ единъ други. Въ своята съвкупностъ тѣ даватъ пълнота. Отстраненъ ли е единъ отъ тѣхъ, губятъ своето сжщинско значение и останалитѣ. Който отрича догматитѣ, естествено и необходимо отрича християнската нравственостъ и мистика. Той създава своя, особена, не християнска нравственостъ, независима отъ Божията благодать и неовѣяна отъ священото прикосновение на Духъ Светий.

Ние знаемъ, че „Святѣмъ Духомъ“ всяка душа живитъ и чистотой възвѣщається, свѣт-

вствуващия умъ. За последния тѣ бѣ чужда и безвкусна. Той събираше „облакъ свидетели“, бѣ често бездѣлно мждъръ, ловъкъ, убедителенъ, но задъ тази завеса отъ несамоценна тъканъ той не успѣ да се приобщи съ Истината. Той не стана живъ „причастникъ“ на Истината. Той остана студентъ и равнодушенъ къмъ Истината; нѣмаше религиозно отношение къмъ нея, нѣмаше умиление, нѣмаше удивление, нѣмаше творчески трепетъ въ душата отъ прикосновението ѝ до Бога. Богословътъ — догматистъ трѣбва да вложи въ логически форми своя религиозенъ опитъ, да го свѣри съ опитана стѣлбоветъ на православieto, неугасимитѣ свѣтилници църковни и да се върне къмъ съзнанието на Църквата, която е „стѣлбъ и утвърждение на истината“. Никой не е въ състояние да усвои една чужда нему по съдържание формула, и следъ това да я предаде на другитѣ. Формата и съдържанието сж нераздѣлни. Тѣ взаимно се обуславятъ. Трѣбва да проникнемъ въ съдържанието, за да осмислимъ формата.

Догматитѣ сж изразъ на вѣратата. „Вѣрата е увѣреностъ въ невидимото, като видимо“, дадена непосредствено, чрезъ интуиция, чрезъ духовно прозрение. Нѣма ли това непосредствено духовно прозрение, вѣрата произтича или отъ навикъ, или като запазена традиция; тя е увѣреностъ въ силата на думитѣ на другитѣ. Това, обаче, още не е грѣхъ. Тази увѣреностъ поради думитѣ на другитѣ трѣбва да бжде допълнена, за да бжде действителна, чрезъ усвояване на онѣзи непосредствени преживявания, които сж имали другитѣ. Думитѣ сж символи на преживяванията. За да ги усвоимъ действително, трѣбва да усвоимъ тѣзи преживявания. А всѣко религиозно преживяване е подвигъ. Всѣки подвигъ първоначаленъ е неприятенъ, труденъ. Но той дава съдържание на формулитѣ.

И тъй: догматитѣ не само не сж сухи, мъртви формули, които пречатъ на научното познание и умъртвяватъ християнския животъ. Тѣ сж сила, тѣ сж животъ. Тѣ иматъ вътрешна и външна страна, форма и съдържание. По форма тѣ сж санкционирани отъ Църквата и указващи пѣтя къмъ спасение изрази на тайнитѣ на Царството Божие. Формата относително е измѣняема и служи като сръдство да се проникне въ сжщността на догмата. Вътрешната страна е неизмѣнима, вѣчна, защото е Божествена. Догматитѣ по съдържание сж принципи на Християния животъ въ Църквата Христова. Тѣ иматъ жизнено и спасително значение, като разгадка на тайнитѣ на живота само въ лоното на Църквата. Само теоретическото познаване на догматитѣ не осигурява тѣхното жизнено и спасително значение, защото тѣ не сж само теоретически формули, но животъ. „Глагольи, яже Азъ глаголахъ вамъ, духъ суть и животъ суть“. Тѣ сж достъпни чрезъ личенъ опитъ и съзерцание. Това е трудно и

поради тази причина обикновено около догматитѣ се натрупватъ купища отъ непреодолими и недостъпни логически построения, плодъ на студентъ и безжизненъ разумъ. Естествено е догматитѣ да бждатъ за мнозинството сухи, мъртви символи, безъ каквото и да било значение за духовния растежъ на човѣка. Догматитѣ сж необходими за нашето спасение. Тѣхното усвояване ще сведочи, че е усвоена Истината Христова. И, ако тази Истина може да бжде усвоена само чрезъ непосредствено общение съ нея въ църквата, то естествено е, че е необходимъ религиозенъ и наученъ подвигъ, за да се прозрѣ въ Истината и да се получи „вѣнецъ на правдата“.

Догматитѣ сочатъ пѣтя, по който всѣки християнинъ може да изпълни своя дългъ, да прероди себе си и, черпейки благодатни сили за този подвигъ въ Църквата, „жилами догматовъ“, както пѣе Православната църква, да победи злото, да заложи основи за новъ животъ за себе си, а чрезъ себе си и за нови бждини и на България.

Край.

Излишни нападки.

Въ в. „Хр. Съветникъ“ брой 2 и 3 се пише за организаторския курсъ въ гр. Ловечъ, като непочтено се засяга името и честта на Г-нъ Стоянъ Петковъ, организаторъ на Правосл. Християнски братства. Хвърля се мисълъ, че неговата дейностъ въ гр. Ловечъ е била вредна и се изказва страхъ да не би работата на Г-нъ Петкова да избие въ нѣкакъвъ новъ култъ въ Св. ни православна църква.

Тия бележки ми направиха доста странно впечатление, защото личи, че между свещенството има нѣкои, на които не е приятенъ Г-нъ Ст. Петковъ. Това личи отъ езика, що държеше в. „П. Д.“ по събора на Прав. Хр. братства, а именно: за свещеническата среща се писа по нѣколко пѣти въ „П. Д.“, като се канѣха свещеницитѣ да отидатъ масово, защото голѣми работи щѣло да има въ Дръново, а за събора на Хр. братства се писа на два пѣти по два реда, като се казваше, че нѣкои братства щѣли да бойкотиратъ събора. Намѣри се само Прот. Д. п. Ивановъ, ревнителъ на братствата, да дойде въ Плѣвентъ и да каже нѣколко топли думи за събора. Може би неговата статия нѣмаше да намѣри мѣсто въ колонитѣ на „П. Д.“, но, за щастие, той е членъ отъ Упр. Съветъ. Даже да имаше нѣкакво недоумение, съюзиятъ ни вестникъ трѣбваше да обясни. Всичко това ни дава право да мислимъ, че тукъ има нѣщо задкулисно, но авторитѣ не смѣятъ да излъжатъ открито. (Колко добре щѣше да бжде, ако срещата би станала заедно съ конгреса на братствата. Щѣше да бжде по-силна, насърчителна, поучителна за всички. Обаче прави се обратното. Всичко това се долава и то неговори до-

бре за инспираторитѣ.) Обаче да оставимъ това настрана. Бждещото ще го разкрие по ясно и нагледно. Но трѣбва да се намѣри истината. Църквата ни нѣма нужда отъ разцепление, а единение. Упрекватъ Г-на Петкова въ краенъ мистицизмъ. Това пролича и въ събора на братствата. Обаче прави ли сж тия почтени бл. отци и братя?

Вѣрата е дѣло на сърдцето. Тя съ разумъ се недоказва. Разумътъ само признава нейното право. „А вѣра е жива представа на онова, за което се надяваме, и разкриване на онова, що се не вижда“ (Евр. 1, 11). Щомъ вѣрата е представа за онова, което чакаме и което не виждаме, то се разбира, че съ разумъ се не постига. Тя буди у насъ чувства, които докарватъ душата ни въ благи състояния, за да можемъ да виждаме своето нищожество, грѣховностъ и дългъ, да просимъ милостъ и прошка не по заслуга, а по благодать. Да искаме помощта на Св. духъ да въздейства върху насъ и ни поведе съ пламени и буйни сърдца, преизпълнени съ любовъ, къмъ творчество на Божията нива. За тая целъ бѣха събрани и организаторитѣ въ гр. Ловечъ. Всички сж минали презъ школата. Всички сж учили богословскитѣ науки. Но всички чувствуватъ, че имъ липсва нѣщо по работата въ братствата. За целта св. Синодъ праща Г-нъ Петковъ въ странство. Той ходи, вижда, проучи и тия знания иде да ги приложи на дѣло въ българската прав. църква. Отъ дѣлата и говореното отъ Г-нъ Петкова ясно личи, че той иска жива вѣра за душата, а не само умуване на човѣшкия разумъ, който много пѣти мнозина е завеждалъ въ заблуда. Нашата душа нали е дихание на Божия духъ. Ако тя е очистена отъ грѣха, по близо е до Бога и Богъ по силно и ясно говори чрезъ нея. Затова и чрезъ пророка казва да отдалечаваме нечистотата и той ще се засели въ насъ. Ний ще му бждемъ синове и дъщери. Затова заръчва на своитѣ ученици да бждатъ въ Иерусалимъ. Тѣ бѣха все на молитва и чрезъ нея се очистиха, просвѣтнаха и тогава дойде Св. духъ, като имъ даде различнитѣ дарования. Такъвъ е билъ животътъ на всички духовни хора. Само чрезъ строгия животъ, вѣра и молитва сж били удостоени съ онова, което свѣта непознавалъ, но тѣ отъ радостъ умирали за него. „Затова казвамъ ви: всичко каквото бихте поискали въ молитва, вѣрвайте, че ще получите и ще ви бжде дадено“ (Мар. 11; 23). Осланяйки се на тия вѣрни Божии думи, нѣматъ ли право курсиститѣ да искатъ съ молитва дара за умно, умѣло и целесъобразно водене дѣлото на братственото служение. Та всички молитви на Св. ни църква сж въ смисълъ за прошка и даръ на сила божия за разнитѣ видове служения на божията нива. Знаенето на вѣрата не е, което би потикнало въ всѣки моментъ волята къмъ благоугодни подвизи. Това само свещения горещъ пламъкъ върши въ сърдцата ни. Тѣй че пѣтя

избранъ отъ Г-нъ Петкова е вѣренъ, духовенъ пжтъ, а не мждруване на плътта. Но плътското не може: разбира духовното. Тъй бѣха и книжниците и фарисеитѣ. Тѣ бѣха за формата. Богъ имъ каза: „Богъ е духъ и истина и който му се кланя съ духъ и истина, той е истински поклонникъ, защото такива поклонници иска“. Ний свещеницитѣ зашто като сме знаели много, неуредихме и неуредимъ и сега тази работа, а все тръбимъ „неможемъ, незнаемъ!“ Ако нашата вѣра бѣ силна, то подобна дума не би трѣбвало и да казваме, защото Богъ го вори: „Искайте и ще ви се даде, хлопайте и ще ви се отвори, търсете и ще намерите“. Г-нъ Петковъ, въоръженъ съ силна вѣра, почна преди години въ София съ 5 жени и двама мъже. Съ голѣми мъжки и трудове, създаде това, което знаемъ всички. Койго научи? Койго ръководи? Нали Богъ съ своя Духъ. Обаче той не каза: „немога, страхъ ме е“, а пламенно говори, твори, създаде. Това е то работа на Св. духъ. Нека го следваме. Преди месеци бѣхъ чель, че въ Америка въ една църква живота билъ замръзълъ. Обаче свещеника (пастора) почувствувалъ въ себе си нѣщо необикновено. Почналъ да говори не отъ уста, а отъ сърдце и съ това съживилъ живота на църквата. Често пжти съмъ питалъ, кои проповѣди се харесватъ на богомолцитѣ. Даже и индиферентнитѣ сж признавали, че най силни проповѣди сж тия, които се говорятъ съ вдъхновение. Затова не се иска голѣма наука, а се иска чистота на живота, вѣра и молитва, тъй както е поставилъ и организаторътъ на братствата. Къмъ това нѣщо ни съветва и св. Ап. Павелъ, като казва: „Да ви даде по богатството на славата си крепко да се утвърдите чрезъ духа му въ вътрешния човѣкъ и чрезъ вѣрата да се всели Христосъ въ сърдцата ви“.

Така че излишни сж нападки на в. Хр. Съветникъ. Днесъ трѣба да се твори, а не руши. Истината се чувствува по рано, а после изповѣдва. По тоя пжтъ върви и Г-нъ Петковъ. Не го обезсърдявайте, но подкрепяйте. Той е строителъ въ църквата. Това народъ вижда, чувства и разбира. Любовта му къмъ него е искрена, защото всичко прави не отъ користъ, а отъ обичъ къмъ църквата. Съ такива бележки и хули като тия на в. Хр. Съветникъ не се дири истината. Нека постъпваме, както говори Писанието и по това ще се познае, че сме Божии служители и сме отъ истината.

Свещ. Ив. П.

Въ връзка съ една обиколка.

Тѣзи дни бѣше въ Шуменъ преводачътъ и издателятъ у насъ на Григори Петровитѣ книги Г-нъ Дино Божковъ. Последниятъ е съ висше богословско образование. Билъ е дълги години гимназияленъ учителъ. Издавалъ е учебници. Редактиралъ е списания. Минава за опитенъ журналистъ. Обиколката, която прави напоследъкъ изъ нѣкои градове на България, е затова, че му предстои да поеме редактирането на в. *Прѣпорецъ*. Нужно му е да се запознае съ културнитѣ придобивки, а така сжщо съ стопанскитѣ, икономически, духовни нужди на страната. Въ вестникъ „*Прѣпорецъ*“ той напечата вече своитѣ впечатления отъ гр. Варна. Предстои му да напечата бележкитѣ си и отъ гр. Шу-

менъ. Отъ тукъ замина за Търново. По неговитѣ думи, на *Прѣпорецъ* предстои да стане единъ идеенъ и много малко партиенъ вестникъ. Ние се радваме, защото въ този случай *Прѣпорецъ* не ще остане чуждъ на религиознитѣ нужди на нашето общество. А никой не се сериозенъ столиченъ вестникъ не обръща внимание и до днесъ на тази крѣпяща потребба за душата на нашия интелигентенъ читателъ.

Г-нъ Божковъ извърши едно епохално дѣло въ нашата страна съ превода и разпространяване книгитѣ на голѣмия руски писателъ *Гр. Петровъ*. Благодарение на това, ние виждаме какъ днесъ има у интелигенцията ни едно търсене, както казахме, нужда, да чете и знае нѣщо за Исуса Христа. И действително, Гр. Петровъ днесъ е най любимия и най-много четения въ България писателъ. До сега преведенитѣ 29 негови книги сж печатани вече по 7—8 пжти и сж прѣснати въ триста и повече хиляди екземпляра. Нѣщо повече. Съмишленицитѣ на Гр. Петровъ образуватъ днесъ най-голѣмата духовна група въ България. Тази група има и свой безплатенъ органъ „*Григори Петровъ*“. Сложена е подъ печатъ тридесетата по редъ книга на Гр. Петровъ *Идъ сжжикитѣ на Христа*. Тази книга е интересна за всѣкиго, който желае да знае какво значи човѣкъ да бѣде християнинъ и какъ би живѣлъ и действувалъ Христосъ на наше мѣсто въ живота. Тя ни казва какъ можемъ да бждемъ християни независимо отъ нашия поминъкъ. Какъ можемъ да подражаваме на Христа и да вървимъ по Неговитѣ стѣпки. Какво се иска отъ единъ християнски свещеникъ и проповѣдникъ, отъ единъ християнски журналистъ, отъ християнскитѣ търговецъ, чиновникъ, работникъ и пр. Нѣма човѣкъ, който да не се интересува отъ тия въпроси. Този интересъ се повишава като се знае съ каква сила на езика и дълбочина на мисълта Гр. Петровъ разглежда всѣки въпросъ. Книгата ще струва 35 лв. На онѣзи, които предплатятъ до 1. XII. т. г., ще се даде по 25 лв., като ще получатъ безплатно и книгата *Мораленъ минимумъ* на Гр. Петровъ къмъ „Философията на евангелието“. Въ редакцията на „Народенъ Будителъ“ всѣки може да се запише за новата книга.

В. Хюго. Силата на детството.

— Убийте го!... Застреляйте го!... Веднага застреляйте мерзавца! Убийте го!... Заколете тоя убиецъ!... Убийте го, убийте го!... — крещѣха мъжки и женски гласове, ревѣше тълпата.

Голѣма тълпа народъ водѣше по улицата вързанъ човѣкъ. Строенъ, високъ, той вървѣше съ твърди стѣпки и високо дигната глава. По красивото му мъжествено лице се четѣше изразъ на презрение и злоба къмъ окръжаващитѣ го хора.

Той бѣше отъ ония, които при народнитѣ вълнения срещу властѣта взематъ страната на последната. И ето, тълпата го хвана и го води на смъртъ.

„Нѣма що да се прави! Не винаги силата бива на наша страна. Нѣма що да се прави! Сега тѣ сж господари, ще се мре, тъй ще се мре, изглежда. Нѣма що да се прави“, — мислѣше си човѣкътъ, повдигаше рамене и студено се усмихваше на виковетѣ, които се носѣха отъ тълпата.

— Това е общинскиятъ поли-

цай, който още тая заранъ стреляше по насъ! — викаше тълпата.

Но хората не спираха, а го мъкнѣха все по-нататъкъ. Когато стигнаха на улицата край моста, дето лежахъ непогребанитѣ още трупове на избититѣ отъ войската вчера мятежници, тълпата освирелѣ.

— Не отлагайте! Сега, още тукъ да се застреля негодникътъ! Де ще го водите? — викаше тълпата.

Пленникътъ се намръщи и още по-гордо вдигна глава. Той, като че ли, още по-голѣма ненавистъ изпитваше къмъ тълпата, отколкото тя къмъ него.

— Смъртъ на всички! Смъртъ на шпионитѣ, царетѣ, поповетѣ и на тия мерзавци! Смъртъ, смъртъ! Още сега да се убие! — пишѣха женски гласове.

Но водачитѣ на тълпата бѣха решили да го заведатъ на площада и тамъ да разчистятъ смѣткитѣ си съ него.

До площада оставаше още малко. Тълпата за моментъ заглуши вълнението си, а откъмъ заднитѣ редове се дочу плачещъ детски гласецъ:

— Тате, тате! — хълцаше и викаше едно шестгодишно момченце, което се мушкаше въ тълпата и искаше да стигне пленника.

— Тате, какво правятъ тѣ съ тебе? Чакай, вземи и мене, вземи ме!...

Всички замлъкнаха и се разстѣпиха предъ момченцето като предъ нѣкаква непреодолима сила, и го пуснаха да отиде при баща си.

— Какво мило дете! — обади се една жена.

— Кого търсишъ? — запита друга, като се наведе, къмъ момчето.

— Татка! Пуснете ме при него, пуснете ме При татка! — пишѣше детето.

— На колко си години, момченце?

— Какво ще правите татка ми? — питаше момчето.

— Иди си у васъ, иди при майка си, — обръна се единъ мъжъ къмъ детето.

Пленникътъ вече ясно чуваше гласа на детето, както и онова, което хората отъ тълпата му говорѣха. Лицето му стана още по-мрачно.

— Го нѣма майка! — извика той въ отговоръ на оново, който го прашаше при майка му.

Съ трудъ и блѣсканица момченцето стигна до баща си и се качи на ръцетѣ му.

А тълпата пакъ подкачи своя викъ: „Убийте го! Обесете го! Застреляйте го, застреляйте мерзавца!“

— Защо излезе отъ къщи?

— попита бащата момченцето.

— Какво ще те правятъ тѣ — говорѣше детето.

— Ето какво ще направимъ,

— отвърна бащата.

— Какво?

— Познавашъ ли Катина?

— Съседката ли? Какъ да не я познавамъ!

— Да, да. Иди при нея и ме почакай. Азъ пакъ... скоро ще дойда.

— Не си отивамъ безъ тебе! — отвърна детето и заплака.

— Шо не си отивашъ?

— Тѣ ще те убиятъ.

— О, не, не. Нищо не ще ми сторятъ тѣ. Само не тѣй...

Пленникътъ сложи детето на земята и се приближи до човѣка, който водѣше тълпата.

— Чуйте, — каза той: — убийте ме дето и както искате, но само не предъ него, — и посочи къмъ детето. — Развържете ми само за две минути ръцетѣ и ме дръже така, а азъ ще му кажа, че ние се разхождаме съ васъ, че вие сте ми приятели и то ще си отиде, А тогава... тогава — убийте ме, както искате.

Водачътъ се съгласи, Тогава пленникътъ взе детето на ръце и му каза: — Бжди умненъ и иди при Катина.

— Нали виждашъ — разхождамъ се съ тоя приятелъ. Ще походимъ оше малко и ще се върнемъ. Хайде иди при Катина, а скоро и азъ ще дойда. Бжди умно лете.

Момченцето изгледа баща си, наведе главата си на една страна, после на друга и се замисли.

— Иди си, миличко. Нали казвамъ — ще си дойда.

— Ще дойдешъ ли?

Детето послуша и си трѣгна. Една жена го изведе изъ тълпата.

Когато детето се закри, бащата каза:

— А сега, азъ съмъ готовъ. Убийте ме.

И стана нѣщо непонятно, неочаквано. Нѣкакъвъ единъ и сжщъ духъ се пробуди у всички тия, които само преди минутка бѣха жестоки, безжалостни, пълни съ умраза, хора и една жена каза:

— А знаели шо? Да го пуснемъ — шо ли...

— Да, да, Богъ да го пази! — обади се оше нѣколцина отъ тълпата. — Пуснете го.

— Да се пусне, да се пусне! — една тълпата.

И гордиятъ, безжалостенъ човѣкъ, който само до преди една минута тѣй силно ненавидѣше тълпата, закри лицето си съ ръцеи, като виновенъ, извѣзе отъ тълпата.

И никой не го спрѣ.

Рад. Г. Лъзковъ.

ХРОНИКА.

Отличие. Негово Благоговѣйство Свещеникъ Ангелъ Ценовъ отъ гр. Е. Джумая на Димитровденъ, 8 того, е получилъ офикия *сакеларий*. Ние поздравяваме Негово Всеблагоеговѣйство и му пожелаваме още за дълги години все сжщата преданность къмъ църквата, трудолюбие и кротость.

Въ Недѣля, 6 того, се освети новооткрития клонъ отъ Франко-българската банка въ града. Присѣствуваше председателятъ на тази банка П. Петровичъ отъ София, видниятъ политически мъжъ Гр. Василевъ, Окр. Управителъ, Кмета на града, представители на другитѣ банки въ града, много търговци и пр.

Следъ водосвета и приветствията на свещеника, председателятъ на банката Г-нъ Петровичъ, даде отчетъ, за дейността на тази голѣма банка въ България. Банката не ще спѣва дейността на другитѣ мѣстни банки. Тя ще ги подпомага съ своя кредитъ. И наистина, при тежката парична криза на пазаря днесъ, една крупна парична сила, каквато е Фр. българската банка, ще избави мнозина търговци отъ бедата да плащатъ, макаръ за кжсо време, грамадни лихви само да срещнатъ въ момента своитѣ платежи. Следъ отчета на председателя, който обяви банката за открита, поднесоха своитѣ приветствия г. г. Окржжния управителъ и Кмета на града. Първиятъ каза, че капиталътъ е бездушенъ, но ръководенъ отъ благородни хора, той може да извърши чудеса за доброто на нуждащитѣ се. Следъ това на поканенитѣ гости се сервира обѣдъ.

На Димитровденъ музикалното дружество „Родни звуци“ въ града, което има вече 29 годишенъ животъ, отпразднува своя патроненъ празникъ — именния день на

неговия патронъ Добри Николовъ. По този случай църквата „Св. Възнесение“ лето пѣе хоръ отъ членове на сжщото др-во, се отслужва панихида за Д. Войниковъ и други починали членове. Председателятъ на дружеството г. Тодоръ Христоу, Директоръ на театръ „Одеонъ“, каза съ въодушевление речъ, която трогна всички и отъ която проличаха дълбоки следи е останалъ културно-просвѣтната дейностъ на щедрия дарителъ, който отдавна е доказалъ, че обича църквата.

Единъ гражданинъ отъ Шуменъ подари на църквата „Св. Възнесение“ сумата хиляди лева, за да се построи въ двора на църквата чешма. Настоятелството изказва съ ята най-сърдечна благодарность на щедрия дарителъ, който отдавна е доказалъ, че обича църквата.

Г-жа Василка Пашмакова отъ града, по случай 9 год. отъ смъртта на синъ си, подарява на братството при църквата „Св. Възнесение“ 200 лв. Настоятелството ѝ изказва сърдечна благодарность.

Въ единъ отъ последнитѣ броеве на в. „Шуменски вестникъ“ нѣкакъвъ „гражданинъ“ изказва недоволство, че въ деня на Народнитѣ будители, I. XI., на молебена въ църква взелъ участие само единъ свещеникъ, само единъ пѣвецъ, само единъ хоръ (!). Не присѣствувалъ никакъвъ църковенъ настоятелъ, Свещ. Дим. Попвасилевъ, който билъ определенъ да говори речъ, не се явилъ, а заедно съ други отишелъ за освещаване на църква, защото тамъ се плащало пр. (Българинътъ все за паритѣ се държи).

Имаме дългъ да съобщимъ, че двамата свещеници отъ църквата отсѣгствуваха по заповѣдъ на своето началство. Наредено бѣше отъ другата църква да дойдатъ двама свещеници. Единиятъ служилъ Св. литургия и закѣснѣлъ. Другиятъ, неизвестно защо, не дошелъ. Двамата пѣвци въ църквата сж били на мѣстата си. Чужди пѣвци не могатъ да се ангажиратъ. Никого не сж събирани за този день два и повече църковни хорове. Църковнитѣ настоятели Пънтевъ и Христовъ сж били въ църква. Може да се предполага, че *гражданинътъ* не ще да е билъ въ църква. Защото на другия день едно високопоставено лице ни изказа съжаление и недоволство, че въ църква и на площада е имало само ученици и учители и обидно малко граждани.

Но има друго едно нѣщо. Свещ. Дим. Попвасилевъ, както и другитѣ свещеници, и до днесъ незнайтъ де е било „сѣдалището“ и кои сж били членоветѣ на комитета, който е устройвалъ празника. Шомъ е натоваренъ да говори, свещ. Д. не ще се откаже отъ това задължение, но бива ли да не бжде предупреденъ той поне въ предвечерието на празника и щѣше да се узнае, че ще отсѣгствува отъ града.

По сжщия начинъ се постъпи ва години наредъ на празника „Св. Кирилъ и Методи“ и др. дни, когато църквата трѣбва да вземе активно участие въ празненството — никого въ тия комитети не се поканва представителъ на църквата, а съ това се обиждатъ свещеницитѣ и се дохожда до неразумѣния поради обстоятелството, че се искатъ, по незнание, отъ свещеницитѣ работи, които тѣ не всѣкога могатъ да изпълнятъ.